

XXIV.
AQUINCUMI
KÖLTŐVERSENY

DÖNTŐBE JUTOTT KÖLTEMÉNYEK

MMXXI

AQUINCUMI
MÚZEUM

A BTM Aquincumi Múzeuma,
a Magyar Írószövetség
és a Pannon Művészet Alapítvány
meghirdeti a

XXIV. AQUINCUMI KÖLTŐVERSENYT!

A HÍVÓSÓZÓ:

„MORBUS EPIDEMICUS”

A hívósózára reflektáló, klasszikus formában írt
(alkaioszi, szapphói, anakreóni, aszklepiádészi, hexameter, disztichon, leoninus, stb.)
pályaműveket várunk, egy-egy pályázatban legfeljebb kettőt.
A versek terjedelme ne legyen több 32 sornál!

Beérkezési határidő: 2021. Szeptember 4.
A pályaműveket kizárólag e-mail-ben várjuk!
(kurucz.katalin@aquincum.hu)

A döntőbe jutott versekről e-mail-ben adunk tájékoztatást szeptember 13-tól.

DÖNTŐ ÉS EREDMÉNYHIRDETÉS:

2021. Szeptember 25. 11.00.

(AQUINCUMI MÚZEUM, BP., III., SZENTENDREI ÚT 139.)

A döntőbe jutott művek színészek tolmácsolásában hangzanak el.

I díj: Arannyal ékesített babérkoszorú.
II. díj: Ezüsttel ékesített babérkoszorú.
III. díj: Bronzzal ékesített babérkoszorú.
Közönségdíj cserépszavazással.
Különdíjak.

EPIGRAMMAÍRÓ VERSENY

A HELYSZÍNEEN MEGADOTT TÉMÁBAN.

I.

Audiencia

Zeusz:

Régen jártál nálam, drága barátom!

Hadész:

Jöttem volna előbb, de a tennivalóm nem eresztett...

Zeusz:

Mondd hát, mit tehetek? Mire vágyik a szíved?

Hadész:

Hagyjuk a szólamokat! Ugye sejtet: nem megy a rendszer.

Nézz le a Földre! Lassan a bolygó túl kicsivé lesz,

Gyógyszereikkel hosszabbítják emberi létük,

És mire megkapom őket, a legtöbb már szenilis, vén,

Összeaszott... Megígérted, több játékeret adsz majd!

Zeusz:

Jól van, igaz. Mít szólnál egy-két évhez?

Hadész:

Szó sincs róla! Özönvizet adj, vagy harcosokat! Volt Járvány is, ami tetszett... Mondjuk az AIDS, vagy a pestis.

Zeusz:

Járványt kérsz? Még csak száz éve, hogy elmúlt!

Hadész:

Hagyd a spanyolnáthát! Meg a leprát is, ha lehetne,

Mert mire elviszem őket, ennek a lába hiányzik,

Annak az orra esett le... Hogy jut eszedbe ilyesmi?

Zeusz:

Sajnálom... Hogy megkönnyítsem a búcsút...

Hadész:

Nem kell féltened őket. Itt is poklokat élnek:

Műanyagokkal, füsttel mérgezték meg a Földet,

Dzsungeleiket letarolják, mérgezik a vizekben...

Hadd vigyem őket előbb! Megígérted! A jussomat add meg!

Zeusz:

Vírust kapsz. Lásd, tisztellek: koronásat!

Megfázásnak tűnik, és leteríti...

Hadész:

Mondd, hogy az ifjakat is! Ne a vének jöjjenek egyre!

Zeusz:

Kössünk alkut! A gyermekeket nem adom. Nos,

Vidd, akinek már más is emésztí a testét!

Hadész:

Tisztogató? Vigyem el, ami nem lett jó? A selejtet?

Zeusz:

Egy-két váratlannal még, ha beéred...

Hadész:

Nem vagy nagylelkű. Sose voltál. Add, amit adhatsz,

Ámde ha meggondolnád – küldj egy delta-mutánsot!

Hidd el, a bolygó meghálálja, ha nem szipolyozzák...

Zeusz:

Végeztünk. Menj, lesz most bőven dolgod,

Vidd, ami jut, és száz évig ne keress fel!

II.

Otthonom

Tél elején már felröppentek az első hírek
a víusról, ami Ázsia távoli tájain terjed.
Senki nem kapta azonnal fel a fejét az esetre,
megszokott borzongásnak tűnt csak a kis színesek közt.

Jött a tavasz és a kór megfojtotta a világot.
Kékre vált ajkú lelkek ezrei vártak a Sztüxnél.
Nem segíthettek rajtuk a papjai Aszklépiosznak,
túl sok volt az utas, akit elragadott már Hádész.

Nézem az ablakon át az elárvult, néptelen utcát.
Felhőmaszk a Napon, odakint csak a tétova szél jár.
Századok óta sosem volt ennyire holt ez a város,
néma terekké váltak a nemrég hangos agórák.

Bújj ide, hagyd, hogy lássam újra a fényt a szemedben!
Otthonom vagy, egyedül neked nem kell fednem az arcom.
Dal vagy, amíg csak a csend kupolája borul a világra,
útitárs ebben a célját vesztett, bizonytalan létben.

III.

Völgynek ölen

Most szemeimmel égre tekintek, túl a hegyen.
Lélekölő nagy átok emészt itt – völgynek ölen.
Járvány fertőz, lopja hitünk és gondolatink;
tűzként terjed a félelem immár s oltani nincs kéz.
Kedves városom innen távol. Poklosokat még
asszonya s gyermeke szíve is üldöz messzire, félőn:
retteg a lelkük, jaj, ne veszítsék Aphroditének
kincseit. Elkülönülten, vékony vackomon alszom
s hittel várok minden hajnalon égi csodát.
Csúf sebeinkre orvosainknak gyógyszere nincsen;
kérjük az Istent, nagy bajainkra küldje a szert.
Hozzám többé nem jöhet el már régi barát,
keblemen el nem szunnyad fáradt, kis csimotám.
Messzire szállnak a sóhajaink és elhal a kedvünk,
zárva világunk, éjjel-nappal őrzik a völgyet,
nincs hova mennünk, csengőnk rögtön kelt riadalmat.
Kínozz e rabság. Életem árán tud majd testem
megszabadulni a völgyből – ám még csillagos égnek
fénylő angyalihoz, bús lelkem szállni nem óhajt.
Égbekiáltó bűneimért így büntet az Úr?
Óh, jaj, már csak az emlék töltheti fájó szívem?
Célom elillant, hajdani álmom köd lepi lassan,
minden a múlté. Szép tavaszoknak illata elszállt,
már csak füstszagot enged a völgybe a hajnali szél.

IV.

S. Dénes emlékére

Vitt a vonat minket Zebegénybe, a partra,
Játszani hívtál bátor férfi-csatát.
Hektori dárda helyett botokat hajigáltunk
Trójai hősként ott, megvetve halált.
Esti bogár-nép zúgott argoszi hadként
S végzete lett, ha elért fullánkja is Téged.
Hellászi volt lelked, s szent szó a barátság,
S nem evilági kinek a hatalmát félted.
Máskor a padba szorulva, ha szólt a Tanár úr
Tudtam, elér engem s jogosan az ítélet,
Nem menekedhetek én a karóba-húzástól
Csak ha Te súgysz, elűzve fejemről e szégyent.
És ha tavasszal pezsdült ifjúi vérünk,
Lestük a lánykoszorút, mint járja a táncát,
Tudtuk a villoni dalt, ismertük a titkot
Hallottuk szívünknek oly kedves muzsikáját.
Hány vidám óra repült el, észre se vettük
Csillagos éjjeleken koptatva a flasztert.
Kert-kapudig, s oda-vissza de hányszor,
Mind e világ összes titkát kifecsegtük.
Büszke fiú, mit tudni akartál, végül
Pythia jóslataként hullt lábad elé le a földre:
Légy te lovagja a szépnek, hű szeretője a jónak,
Homlokodat olajág koszorúzza a fényben,
Ősi neved márvány hirdesse a kornak
Téged örökre megőrző szép emlékezetében.

Itt van a kő. Rajta neved, belevésve örökre.
Ez ma a jussod lásd, s nincs olajág a kezemben.
Kell-e a jóslat, mondd? Ez volt hát mit akartál?
Tétova szegfűt morzsolok én ma a szélben.

V.

A tánc

Várnak a régi társak a dómnál,
hajdani képek emléke él,
iskolatársak, fények és árnyak,
képzetem szárnyán messzire ér.

Termi a szőlőt hegynek az alja,
illata száll fel Bacchus elé,
Jöjj Dionüszosz, verjed a ritmust,
zengjed e dalt most a párok felé.

Láng tüze éget, arcomon érzem,
harsan a sípszó, pezsdül a tánc,
ropja a lábod, hajnalig járod,
Libben a szoknya, dobban a láb.

Borral is öntözd torkodat gyakran,
kézben a kancsó, tölts újra hát,
verjed a ritmust, zengjen a dallam,
tapsol a férfi, perdül a lány.

Szép Jozefádat átöleld gyorsan,
ropjad a táncot, abba ne hagyd!
Kortalan itt mind, bajjal nem törődik,
véred is pezsdül, csendül a dal.

Állj be a körbe, már csak egy görbe
éjszaka vár ránk, kart karba fűzz!
Jég a vödörben, törjön a bögre!
Jöjj ide szöske, gondomat űzd!

Hajnali harmat cseppjeit érzem,
homlokom mélán földre hajol,
Ámor is alszik, Bacchus meg tombol,
több napig tart el e szép diadal.

Ropjad a táncot, abba ne hagyd!
Véred is pezsdül, szóljon a dal!
Ropjad a táncot, abba ne hagyd!
Verjed a ritmust, csak engem akarj!

VI.

Fuga hat tételben

„Mert van a tárgyaknak könnyük: szánják a balandót.”

(Vergilius)

(I.)

Benned a lombok, az árnyak, a kert, szárnyak suhogásán
zümmög a dél, hintáztat az ágakon éppen,
telt ajkad szeder-édes, nyár serken mosolyodban.
Jól van ez így. Ha ezüstkeretes kirakatban a léted,
nincs, ami elrettentsen a végtől. Lángol a sejtés,
vissza se nézz: lelkedben a fodrok rég kisimultak.

(II.)

Lélegzel még. Vakcina-békétlen nyugalomban
rezzen a test, sosem alszol virrasztó kegyelemben.
Gép a tüdődön, a kert, mi miénk volt, távoli emlék...
Félek. Nem tudok álmos csended részese lenni,
és enyhíteni szomjad, s félsz te is ebben a csendben.

(III.)

Nézem, ahogy fátyolban a táj, mint őszi mennyasszony –
halkan, szinte csak úgy, hogy az Isten hallja imámat,
ismétlem szavaid: nincs baj – mondtad, de a hangod
távoli nyár volt, mint egy gyermekrajzon a színek.

(IV.)

Elhagy minden szó, ahogy épül a térben a semmi –
jégtakaróban a lázad, a test korhadt fakereszt csak,
éj-madarakkal küzdünk megfeketült jelenünkben.

(V.)

Testmeleg éden a láz, mikor illan a béke a csendben –
elmémbe násztáncot jár a halállal az emlék.

(VI.)

Létünk lombtalan erdő köddel telt kegyelemben.

VII.

A haldokló

Érzem a végem. Már tűz égeti szét a tudómet,
foszlik a húsom, a csontom, jaj, kifehérlük alóla,
s rút kiütések tarkítják végig sima bőröm.
Ápoltam Verust, uramat, most rajtam a dögvész.
Engem visznek a szorgos szolgák majd a gödörbe.

VIII.

Missa pro defunctis

Esteledett. Lámpát gyújtott, elhúzta a függönyt.
Szótlan várakozott, hanyagul szemlélte a holdat –
ordas gyógyszerek égtek fáradt izmaiban, s én
már elaludtam, ezért egyedül lehetett, mikor elment.
Élni muszáj, nincs gyászra idő: pandémia – mondják.
Nem tagadunk. A remény lassan hozzánk idomul már.

IX.

Gyermekhalál

Elhagyottan fekszik a nagyszobában.
Kis kezével integet öntudatlan,
Míg a testét rázza a láza, szenved:
Élni szeretne.

Élni még, mert oly keveset tapasztalt,
Nem tanult meg futni se, vagy beszélni.
Ó, milyen jó lenne, ha nagyra nőne
Látni utódját!

Ám a kór nem tűri a kósza álmot:
Ott a párnán /pulton már a halál irányít,
Várja, fusson végig a láz a testben...
Fogynak a percek.

Görcsbe rándul karja, a csöppnyi lába,
Már zihál, nem kap levegőt szegényke,
Mintha meggyulladna a test belülről:
Készül a végre,

Nincs mi itt tarthatja, a lába lassul,
Nem kalimpál már, kicsi melle horpad,
Majd utolsó sóhaja száll az égre,
S vége a létnek.

Nem köszönnek tőle: a földbe ássák,
Oly sok embert öl meg e furcsa járvány...
Lelke fényben fürdik a meggyfa ágán,
Fényben, örökké.

X.

Egy más geológia távlata?

Génjeinkbe beleette magát a félsz,
szoktuk, nélküle már soha nem leszünk.
Mint egy új bőr, a maszk, úgy hasonult hozzánk –
védett; s észre se vettük, de

közben második „én” lett. Anonimitást
kaptunk, szívrohamot, táviratot – hiszen,
hogy kinek, mi jutott, azt sose’ tudni, ha
csak statisztika, számadat

minden. Rubrika-vég, amely ikszre vár,
mert, ha nem rokonod, elhanyagolható
tétel. Lásd szabadon: Isten atlasza kinyitva –
s nincsen jelmagyarázata.

XI.

Pandémia **(Morbus epidemicus)**

Hallgat a csend, szép lassan szedi áldozatát,
gyűjti a lépesméz minden ízét, zamatát,
áldoznak Delphoi jósnői, várnak isteni csodát,
égjen a romlott múlt, háborút újra ne hozz ránk!

Százévente nem kilenc, de millió, ifjú és agg egyaránt,
nem válogat a járvány, neve Pandémia,
Minoszhoz hasonló, ki néhány év után éhes lesz újra,
s követel magának lányt és ifjat.

Jöjj Thészeusz, légy aki megvált minket,
döfd át a szörnyet kardoddal!
Hősként köszönt Athén, s választ királlyá!

Sors! Ne ígérj! Ma osztasz, elveszed holnap.
Földeden fű nem sarjad, dicsfény körbe nem vesz,
s Pandémia tincsei közt mirtusz.

XII.

MMXXI. ecloga

Éjfél múlt. Kéken villódzó képek a tévé képernyőjén: aznapi hírek a CNN-en. Már alszik az ifjú Költő, kissé nyugtalanul, mert álmodik éppen, s megjelenik neki szent Timotéusz.

Timotéusz:

Rápillant-e a Földre, az embert látja-e néha
Isten a rejtelmes nebulák csillagködein túl?
Látja-e hogy ment félre idővel az isteni szándék?

Költő:

Ordas idők járnak. Nézz szét: hogy hullik az élet
mind darabokra! Mi élünk, mint akinek ma a Holnap
mit sem számít... Nézd a világot: tort ül az önzés!

Timotéusz:

Oly nagy az éhínség itt, gyilkos háboru dúl ott...
Nagy tüzek, árvizek és tornádók pusztítanak – most
még csak a hírekben nézed meg e képsorokat, de
hidd el: villámgyorsan sorra kerülsz te is, úgy ám!

Költő:

Gyorsan terjed e kór, borzasztó kortünetekkel...
S ennyi az élet: az ördögi körben a harc a Nagyúrral.

Timotéusz:

Élsz, ahogy élsz: önzőn, csak a mának, mit se törődve
másokkal s a jövővel. Kétséged se legyen, hogy
ez lesz: épp harmincezer-egyszázötvenedikként
nyilvántartva az áldozatok közt, elfeledetten...

Költő:

Szörnyü ez így, ez a vég! Kérlek, mondd meg, Timotéusz:
felpillant-e az Égre az ember, tudja-e még az
Istent ott, különös nebulák csillagködein túl?
Tudja-e, mért' ment félre idővel az isteni szándék?

Várta a választ. Hirtelen ébredt. Szent Timotéusz
nincs már ott, csak az aznapi hírek a CNN-en, hogy
robbantás volt itt, földrengés ott, meg a vírus
néhány tízezer embert vitt csak a sírba az elmúlt
órákban... Tollat vett, s gyújtott egy cigarettát...

XIII.

Covid-elégia hendecasyllabusokban

Fényes már odakint az ég, a föld is,
bent még mély a homály, ágyába zárva
emberroncs levegőre éhes, hördül,
izzik, reszket a láztól, majd kigyullad.

Vijjog lent a sziréna, jó a hordágy.

– Társak, itt van a kór, győzzük le együtt!

Jaj, de szűk a szobám – sóhajt a gyermek.

Néz, a park is üres, nem jár a hinta.

Bús a nagyfiú, menne iskolába.

ámde ott ül a képernyőn tanárunk,
online oktat üres padoknak, a falnak.

– Társak, itt van a kór, győzzük le együtt!

Rendőr tartja a frontot, ellenőriz,

tudja jól, a karantén-zárba zártak

élnek, vágynak a lélegző világra.

Ablakból kihajolva integetnek,

lentről számol a rendőr: mind megvannak.

– Társak, itt van a kór, győzzük le együtt!

Duzzog, bőszül a srác, a maszk repülhet.
„Nem kell vakcina sem, megúszom úgylis!”

lázad, mígnem a láz legyűri őt is.

Nemcsak ő, a család is küzdhet a kórral,
önvád gyötri a srácot: „Az én hibám volt.”

– Társak, itt van a kór, győzzük le együtt!

Majd leroskad a ház, a kórteremben
nincsen egy szabad ágy se, telt a kórház.

Lélegeztet a gép, az orvos harcol,

azt se tudja a nővér, hol segítsen.

Jó hírt hall a család, reménye éled.

– Társak, itt van a kór, együtt legyőzzük?

XIV.

Járvány-elégia

Nézni ijedten a tévét, hogy terjed ez a járvány,
Nincs aki tudná most, meddig tart, virul itt.
Nincs puzsi és talizás sem, zárva a vágy meg a város,
Maszkot húz a remény, furcsa tavaszt hoz a szél.
Boltba lemenni veszélyes, elhordtad gumikesztyűd,
Fertőz most a kilincs, babkonzerved a kincs.
Ott ül a vírus a fán és egy napig őrzi a fém is,
Otthon tart a család, búvóhely a lakás.
S meg kell érteni újra a nyolcadikos matekot, mert
Tőled vár a fiad házira válaszokat:
Iskola híján. Hármás voltál s van, mi hibádzik.
Lám, ember vagy és nem digitális agy.
Nem könnyű feladat most tartani jó napirendet,
Bár nem létkérdés, máshol az élet a tét.
Hősök az orvosok és kórházban mind, aki ápol,
Gyors ez a gyilkos kór, észrevesz és megfojt.
Rossz elméleteit termeli közben a net, mint:
„Biztos egy titkos teszt, meddig bírja a test?”,
„Földönkívüli vagy titkosszolgálati ármány!”
„Elromlott a világ, ez csak a kezdeti kár!”.
Baj rág így is elég, fény nincsen, csak alagút, s bár
Egyszer vége szakad, semmi se lesz ugyanaz.

XV.

Csak ülök, és nézem a tájat...

„Pax omnium rerum tranquillitas ordinis.”

(Aurelius Augustinus)

Alakul az idő, na meg a halak kapókedve is.
A szenvedés útját járja most végig a világ naponta.
Fájó fohász, imák milliói szállnak az égnek,
bűneink bocsánatáért, mások bűnei megbocsátásáért.
Az Isten alkotta természet sem csügged el
ősz lombhulláskor - új tavaszra készülődik.
Ó, azok a szitakötők! Mily könnyű nekik az élet,
ha kedvük tartja, cikáznak a fénylő víz felett,
megpihennek picit, ha nem, a ladik peremén,
sőt a bátrabbak meg az imbolygó horgászúszó hegyén.
Hallgatok magamban mélyen, csend ölel át.
Szeretet, béke, mint egy szeptemberi horoszkóp.
Hadd higgyem azt, hogy az életnek megvan
a maga szépsége, még akkor is, ha ez hülyeség.
Talán sokat kérek, de így lenne kerek a világ.
És ha tudnád, még mennyi csoda vár rád, hogy örülnél.
Néha még egy tízplusszos potyka is beeshet.
Bármiből is van a lelkünk, olyan, akár a tó vize,
idillien nyugodt, ha leheletnyi szél sem fúj;
vagy mondjuk kavicsot nem dobunk bele,
különben körök fodrozódnak és futnak egymásba.
Esküvői fotózás zajlik a földig hajló fűz előtt,
s táncoló falevelek körében ülve lantot penget a szél.
Aki csak lát, azt hihetné, magányos vagyok,
a természet kegyelmét élvezem és élek szabadon!
Lám csak, lám, kárókatona bukik fel és alá,
és mikor már harmadszor tűnik elő, csőrében hal rúgkapál.
Minden, ami van, a messzi végtelenbe vész.
Csak te tudhatod, ó, Istenem, hogy holnap mi lesz,
de ezt nyilván eszed ágában sincs elmondani,
s még csak sejtetni sem, úgyhogy nem is kérdezem.
Jah, amúgy meg mindig szarik a kutya valamit!

XVI.

MINDEKÖZBEN

Nem elég a COVID-vírus,
Nem elég a karantén,
Mindeközben
Valakinek kedve támadt
Falat fújni,
Ilyen az én szerencsém.
Lakásomba bezárkózva
Dolgoznék, de nem tudok,
Mindeközben ne tudják meg azt,
Hogy mire gondolok.

XVII.

Veszteglő dal

Karanténban hallgatnak a múzsák.

Kit érdekelnek a kacska rímek?

Látod, mégis kizöldülnek a fák,

Bármiről is szóljanak a hírek.

Ágak között cinege dalolgat,

Nem tudja, a világ mitől retteg,

Én sem tudom, mit hoz majd a holnap,

Bármilyen lesz is, mosom kezeimet.

Veszteglő dal

Karanténban hallgatnak a múzsák.

Kit érdekelnek a kacska rímek?

Látod, mégis kizöldülnek a fák,

Bármiről is szóljanak a hírek.

Ágak között cinege dalolgat,

Nem tudja, a világ mitől retteg,

Én sem tudom, mit hoz majd a holnap,

Bármilyen lesz is, mosom kezeimet.

XVIII.

Hallod-e, vírus

Mottó: „Morbus epidemicus”

Hallod-e, vírus, mit kullogsz még mindig utánam?
Nem volt ennyi elég? Hadd kérdezem én, hol a vége?
Fél esztendeje mit posztolsz még itt körülöttem?
Vitted a szívem, félreharangoz... Kell a tudóm is?
Hallgasd csak, hogy fulladok egyre, s fojtva zihálok,
eszméletvesztéseim éjjel, őszi levélként
reszket a testem, nem megy az írás, nem megy a rajz sem,
ráment, nézd, a hajam, majd' minden szál odalett már...
Mondd, mire kell neked éppen az én dús hajkoronám is?
Ó, pedig értelek én, ez a lecke, s benne tanulság,
nem rutin ám ez a lét, minden percért köszönet jár!

Senki sem ússza meg, itt leskel a halál körülöttünk,
van, ki maradhat még valameddig, enged a végzet,
másnak mennie kell ifjan, a családjá siratja,
Vagy ha idősen kell, hogy szembekerüljön a véggel,
félbemaradt hivatását, gazdag élete művét
nem folytatja utódja, se lelkesedőn a tanítvány,
sok bölcs gondolatát elnyelheti lap-top, a pendrive...
Mégis a hit adjon mindnyájunknak kitekintést
ebből a bajból, életerőt s a reményteli látást
(József a kútból, Jónás cetből küldte imáját),
mélységben is ott van az Isten, s megszabadíthat!

XIX.

A láthatár...

A láthatáron, fény dereng.
Vigyázz, az útról le ne lépj.
Figyeld, ahogy a piciny hangya,
teherrel viszi életét...
Ahogy, a villásfarkú fecske
némán cikáz az Ég alatt,
ahogy az erdő ébredez,
ahogy fűszálhoz ér a Nap...
Figyeld a harmatcseppeket,
ahogy sziporkázik a fény.
És légy derűs, ha este újra
csillagtalan a költemény...

XX.

*„Hajnal van, szép piros hajnal,
Halott van, szép fehér halott.”*

Elveszett tavaszok

Vénült mandulafák, újat ígértetek,
Zümmögő tavaszon száz színű hófehért.
Pünkösdi pirosat, télfeledő nyarat,
Holnemvolt madarak dalát.

S lásd, még sincs kikelet... Szürke maradt a fal,
Mellettem paraván, és amögött – ki vagy?
Fáradt gép nyöszörög, fúj levegőt belénk,
Künn zaj, benn a halott, s a csönd.

Nem tud, nem köszön el árva fiad, anyám.
Hús ágyon milliók, s fáj csak az egy, üres.
Érte szól a harang, értem is egy ima –
S minden védtelen életért.

Reánk kente magát rút, ragacsos moszat.
Hálója bekerít, fojt, Napot eltakar,
Duzzadó rügyek is mind behullanak –
Most húsvéti kaszás arat.

S egyre szól a harang... Hangja remény, vigasz;
Húsvétok gyökere holtan is újat hajt.
Álmatlan, egyedül bámulod éjjeled,
S fák közt, nézd, valami csillan.

Halvány még, de talán már az a Nap! – s a szél
Hajnalt hoz, pirosat, csókokat, új nyarat,
Szőlőfűrt zamatát, lágy kenyeret, s mikor
Álmodsz – kékmadarak dalát.

XXI.

Covid-randevú

Mottó: „Morbus epidemicus”

Itt sikerült végül a találka a könyvpavilonnál,
úgy közeledtél nordic walking bottal a téren,
mint egy sportember, laza mozdulatokkal.
Színes blúzod életigenlő, mint nevetésed
és humorod, ami túlél mindent, még a reményt is...
Megmustráljuk a hajzatokat, mennyit kaparintott,
s rablott el ez a csúf kór, rajtunk mennyi maradt meg?
Messze tiéd az előny, a hajad dús, majdnem a régi!
Nem tépázott úgy a covid, pedig ott közelített,
ott lófrált a halál körülötted, vinne a hátán,
gépszörny pumpált friss levegőt roncsolva tüdődbe,
tíz nap kóma után mosolyogva mutattad:
fentről jött a segítség, mert ima szállt fel az égig,
sok száz ember hívott vissza, közös akarattal,
mert hitték az ígét: kérjeteK és adatik!